

Misija Bućinove grupe specijalaca

Svakodnevno su dolazili u Kukujevoce, izvodili Hrvate iz njihovih kuća, odvodili izvan sela, u hangar i silose i tukli. To je trajalo mesecima. Tek kad su došli drugi policajci, teror je prestao, ali kolovoda batinjanja Hrvata Nenad Bućin, mimo zvaničnih uvetavanja, ipak nije uhapšen

04-12-1993

Do rata u Golubincima je živelo oko 4000 stanovnika, 2200 Srba i 1700 Hrvata. Hrvatskih kuća je bilo oko 550. Zamenjeno je oko 200. Većina u leto 92. godine. U to vreme registrovana su dva pokušaja nasilnog ulaska veće grupe izbeglica u selo. Meštani su sprečili nasilni ulazak, a od policije su zahtevali da postavi patrole ispred ulaza u selo. Prema informacijama kojima raspolaže Fond, u ovom selu je registrovano 20 slučajeva podmetanja bombi i eksploziva. U opštini Sremska Kamenica živelo je više od 550 hrvatskih porodica. Iselilo se oko 25 hrvatskih porodica. Većina tokom leta 92. godine. Razmenili su imovinu sa Srbima iz Hrvatske.

Bomba u ustima

Katolička crkva u Beočinu je tri puta bila predmet napada. Prvi put u sedmom mesecu 91. godine. U toku noći, nepoznate osobe odnele su iz predvorja crkve križ sa telom Isusovim. Nakon

Prema poslednjem popisu Petrovaradin je imao 8000 stanovnika od čega preko 5000 Hrvata. Meštani procenjuju da se iselilo oko 500 hrvatskih porodica. O svom životu Hrvatica, majka petoro dece kaže: „Dva puta sam menjala telefonski broj. Tokom 92. godine dolazile su izbeglice i pretile. Govorili su mi da sam kriva zato što neću da se selim. Otišla sam za Hrvatsku da vidim za kuću. Na povratku pozvana sam u policiju da kažem gde sam bila, zašto i kod koga sam spavala. U desetom mesecu 92. godine podmetnut nam je eksploziv. Noću. Pomislila sam da je pao bojler u kupatilu. Osetila sam miris baruta. Izašla sam u dvorište. Uništen je auto, vrata garaže i gotovo sva stakla na kući. Pozvala sam miliciju. Rekli su mi da se zatvorimo u kuću i da ne otvaramo dok oni ne dođu. Načinili su zapisnik i otišli. U poslednje vreme manje je pretnji.“

Hrvat, penzioner: „27. juna ove godine došla su četvorica

od tada zaključavam vrata od dvorišta i nigde ne idem“.

Uvek noću

U leto 92. godine u Baču bombe su bačene na Franjevački samostan, poslastičarnicu vlasnika Albanca, u dvorišta 6 hrvatskih kuća, a imovina pet hrvatskih porodica je paljena. Svi slučajevi su ostali nerazjašnjeni. U vezi sa svojim iskustvom jedan Hrvat navodi: „Sve je počelo telefonskim pozivima. Uvek noću i sa istom porukom, da sam ustaša, da se selim... često uz četničke pesme. Tog leta (92. godine) dobrovoljci i izbeglice divljali su po selu. Prijani, pucali su u toku noći. Bombe je dobilo šest porodica u selu. Neko je podmetnuo požar na Tvrdavi. Izgorela su četiri sprata. Tog leta i ja sam dobio bombu. Svi smo spavali. Ujutru sam video da je kašikara bačena na šupu. Gelere smo našli u zidu sobe u kojoj niko nije spavao. Valjda su prošli kroz prozor. Milicija je sve snimila. Rekli su mi da je neko hteo da me zaplaši. Kao i u svim slučajevima bombašenja po selu, ni ja nisam dobio dogovor da li je policija našla te koji bacaju bombe“.

Striptiz i batine

„U avgustu 91. godine u selu je živelo oko 800 Hrvata“, priča jedan svedok zbivanja u Moroviću. Niko od njih, osim braće Mate i Ivice Abijanovića, nisu važili za ekstreme. Ova dvojica su javno govorili da su za HDZ. Oni su nestali. Niko ne zna šta im se dogodilo. Morović se nalazi tačno na granici prema Hrvatskoj. To nije bilo prijatno. Viđenije gazde su predlagale da se Srbi i Hrvati iz sela dogovore kako da sačuvaju selo. Međutim, Ilija Popović, tadašnji predsednik opštine Šid, čuo je šta se planira i nije dozvolio predsedniku mesne zajednice da zakaže sastanak. Umesto toga Ilija Popović je podelio oružje, najpre svojim prijateljima, a posle svim porodicama koje su četnički orijentisane. Tada nije bilo radikala, tako da je oružje podeljeno članovima Srpskog pokrata obnove. Svima nam je rečeno da se to organizuje da Zbor narodne garde ne bi upao u selo. Neki meštani nosili su uniforme. Straže su bile postavljene na ulazu i na izlazu iz sela. Neki Srbi su tražili da na stražu idu i Hrvati. Nadali su se da ih neće dirati ako su zajedno sa Srbima. Formiran je krizni štab. Svim tim je rukovodio neki major u penziji, Vasić iz Teritorijalne odbrane iz Šida.

Oružje je bilo uskladišteno u kućama članova kriznog štaba. Uveden je policijski sat. Usmeno nam je saopšteno da ako nekoga vidimo na ulici posle 8 uveče da pucamo. Noću je mogla da radi samo kafana SLETER. Njen vlasnik je Jovo zvani Dindila. U toj kafani je organizovan striptiz i večerinke. Sve je to činjeno za specijalnu vojnu jedinicu iz Novog Sada. Komandant se zvao Sudžum. Svake večeri su dolazili, bančili u kafani kod Dindile i tukli Hrvate. Meštanim Zlatko Stjepanović zvani Papiga je prijavljivao hrvatske kuće i vojnici su onako pijani upadali u te kuće i mlatili ljude. Kuću Hrvata Vinka Tepšića pretresli su tri puta. Jednom su ga pretukli da je jedva ostao čitav. Pretukli su i Matu Lukina koji je odlučio da izdrži da bi ostao u selu. Pretučen je i Krunoslav Bertić. Bio je pošten čovek.

nekoliko dana križ je pronađen u liftu jedne zgrade. U dvanacstom mesecu 91. godine u župnikov stan upala su trojica muškaraca u civilu, sa oružjem. Jedan od njih je bio izbeglica. Obratili su se župniku rečima: „u ime svih srba Beočina izvršićemo pretres“. Izvršili su pretres crkve i župnikovog stana. Na kraju su zapalili jednu sveću i otišli. Tokom 92. godine dva puta su razbijana stakla na crkvi. U drugom napadu zapaljen je čempres ispred crkve. Trećeg aprila 93. godine župnik je dobio pismo koje je upućeno i predsedniku opštine: „Ako se katoličko zvono i dalje bude čulo u ranc časove i kasne, crkva će biti minirana kad bude večečasni u njoj, a predsednik opštine zadavljen specijalnom sajmom ili će biti propuhan dum dum mecima“. U potpisu je stajalo „Čisti Hrvat koji prvi put piše ćirilicom“. U osmom mesecu ove godine, nepoznate osobe srušile su deo ograde crkve. Milicija je napravila zapisnik.

Jedan od njih je bio u uniformi Srpske Krajine. Oko rukava imao je mrtvačku glavu. Taj je pitao da li hoću da imam mirnu starost. Došao je da useli svog prijatelja. Održao mi je govor o ugroženosti srpskog naroda, a onda izvadio bombu i stavio mi u usta. Pokazivao je pištolj. Okretao ga neko vreme u ruci. Onda je izjavio da više voli nož pod grlom. Uspeo sam da ih uverim da je zamena gotova stvar i da treba da nademo advokata. Uveče istog dana ubačena je bomba u moje dvorište. Porazbijana su stakla na kući. Od gelera ostale su rupe na zidu. Čuo sam samo prasak. Pozvao sam miliciju. Sve sam im ispričao. Komandir je rekao da ako ponovo dođu isti ljudi da im zakažem nov susret, navodno sa advokatom i da ga obavestim. Nakon dva dana evo njih. Rekao sam im da dođu sutra, da tada može doći advokat. Obavestio sam komandira milicije. Došao je sutradan sa patrolom. Sakrili su se i pohapsili onu četvoricu. Ja

U proleće 91. godine u Kukujevcima registrovani su prvi slučajevi iseljavanja. U to vreme republička policija upućuje jedinicu od 100 specijalaca da obezbeduje granicu prema Hrvatskoj. Jedinica je stacionirana u blizini sela. Počevši od jula 91. godine, grupa policajaca iz te jedinice, na čelu sa Nenadom Bućinom, u oklopnom transporteru, svakodnevno ulazi u selo i izvodi Hrvate iz njihovih kuća. Odvođe ih izvan sela, u hangar i silos, i tukli. To je trajalo mesecima. U vezi sa takvim ponašanjem pripadnika specijalne policije, u novembru 91. godine delegacija sela bezuspešno pokušava sa predstavnicima Skupštine opštine Šid da zakaže sastanak. Delegaciju prima načelnik policije u Šidu. Tom prilikom Josip Rakojica pokazuje načelniku Nedeljku Makiviću modrice od batina koje su mu naneli specijalci iz Bućinove grupe. Nekoliko dana nakon sastanka delegacije sa načelnikom policije u selo je upućena specijalna policijska jedinica iz Novog Sada i Beograda. Za vreme boravka te jedinice prestali su da se pojavljuju Nenad Bućin i specijalci iz njegove grupe. Meštanima je rečeno da je Nenad Bućin uhapšen. Povećanjem tog podatka Fond je utvrdio da Nenad Bućin nije ni tada a ni kasnije hapšen. Vraćen je u Sremsku Mitrovicu na poslove milicionera koje je obavljao i pre 91. godine. I danas tamo radi.

O zbivanjima u selu za vreme rata u Hrvatskoj meštanim M. V. navodi: „Svakog popodneva oko pola pet dolazili su u tom transporteru u selo. Uхватili bi jednog ili dvojicu Hrvata, odveli iza ambara na železničkoj stanici i prebijali na mrtvo ime: Tunja, Josip Marošević, Branko Gajdašić, Nikola Oskonić, Cupar, Mile Cidrić, Pera Cidrić, Mlan Baja Vrdošnjak, Pera Paradžiković morali su da se ise, da pobegnu. Mi meštani trpeli smo dugo, a onda smo otišli da se žalimo miliciji u Šidu. Poslali su specijalce iz Novog Sada i tada je to mučenje prestalo. **Kraj**“